

Praha-Žižkov, 30. 5. 2021
P. Jareš

Nejsou rozhovory jako rozhovory

Mal 3,13-18
(Mt 12,33-37)

K životu církve (a k životu celkově) samozřejmě patří, že si spolu o všelichems povídáme. Všem našim rozhovorům nepřetržitě naslouchá i Pán Bůh. Některým našim rozhovorům naslouchá nerad, protože ho jimi zarmucujeme. A naopak jsou zase rozhovory, kterým naslouchá rád, poněvadž mu v nich takříkajíc mluvíme z duše. Dá se to říct ještě jinak. Jsou lidé, jejichž rozhovory Boha obvykle těší. A jsou lidé, jejichž rozhovorům Bůh obvykle naslouchá nerad. Jak řekl Ježíš: „ *Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré; zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.* “ (Mt 12,35 ČEP)

Naše rozhovory mohou někdy Božím uším znít drsně. Můžeme ho jimi urážet, aniž bychom si to uvědomovali. Takové byly rozhovory lidí, k nimž mluvil prorok Malachiáš. Podle hebrejského textu jim Pán Bůh doslova říká, že jejich slova proti němu „ jsou silná “ (verš 13). Jejich slova o Bohu byla opovážlivá, drsná. A oni si to přitom ani neuvědomovali. Na Boží výtku proto reagují udivenou otázkou: „ *Co mluvíme proti tobě?* “ (verš 13b ČEP) Mnohdy nevnímáme, jak moc jsme vůči Duchu svatému zhrubli. Z naší duchovní otupělosti pak může vyplývat i naše překvapení, když nás na to Bůh nějakým způsobem upozorní. Zajímavé je hebrejské slovo v Mal 3,13, které ČEP překládá jako „ mluvíme “. Hebrejské sloveso D-V-R (mluvit) je zde ve tvaru, který má význam „ domluvit se, mluvit navzájem, rozmlouvat spolu “. Udivenou otázku obviněných bychom tedy mohli přeložit: „ Na čem jsme se proti tobě domlouvali? “ Ve tvaru stejného významu se sloveso vyskytuje ve verši 16. Tam ale označuje rozhovor bohobojných lidí. Máme zde tedy před očima dva druhy rozhovorů, které stojí ve vzájemném protikladu.

Nedůvěřivým obžalovaným Bůh cituje, co o něm říkají. V podstatě tvrdili, že sloužit Bohu je k ničemu. Zřejmě jim připadalo, že z toho sami nic nemají. Šťastnější jim připadali drzouni, kteří si z Boha a jeho přikázání nic nedělali. Měli v životě úspěch. Jejich rodiny se rozrůstaly, měli všeho dostatek a žádné Boží tresty na ně nedoléhaly. Podobné pocity vyjádřil i autor Žalmu 73. Avšak nezůstal u nich. V Boží přítomnosti zjistil, že úspěch bezbožných je pouze dočasný a jednoho dne pomine. Obvinění lidé si neuvědomovali, že porušují třetí přikázání, které varuje před znevažováním Božího jména (viz Ex 20,7; Dt 5,11). Přikázání porušovali svojí neúctou vůči Bohu. Nebrali vážně jeho slovo, které varuje před hříchem. Bohužel v podobném duchu se mohou někdy nést i naše rozhovory. Většinou to asi neříkáme stejnými slovy, smysl však může být

podobný: „ Je zbytečné to s vírou v Krista nějak přehánět. Líp jsou na tom ti, kdo křesťanství neberou zas až tak vážně. Možná ještě líp jsou na tom ti, kdo vůbec nevěří. Vypadají šťastnější než věřící. Jim to v životě vychází, ale nám moc ne. Jindra se taky snažil opravdově věřit a ve čtyřiceti umřel na rakovinu. A ten podvodník Olda? Ten si nahrabal a je svěží ještě v sedmdesáti! O těch lotrech v politice ani nemluvě! “

Nejde o to, abychom se prostě naučili říkat, co je správné. Jde především o náš postoj k Hospodinu. Náprava musí začít v našem nitru. Jde o to, abychom Bohu věřili, abychom ho brali vážně. I když je to pro nás třeba právě nějakým způsobem nevýhodné. Hebrejský text ve verši 16 možná původně nesděloval, o čem si bohobojní povídali. Slova „ o tom “ (v. 16 ČEP) se v užívaném hebrejském textu nevyskytují. Není patrně rozhodující, o čem si tito lidé povídali. Rozhodující je, kým účastníci rozhovoru byli. Byli to lidé, kteří měli úctu k Hospodinu. A tato skutečnost se nutně odrazila i v jejich vzájemném rozhovoru. „ *Čím srdce přetéká, to ústa mluví.* “ (Mt 12,34b ČEP) Jejich srdce přetévalo láskou k Bohu. Takovými lidmi se můžeme stát vírou v Ježíše Krista (srov. Tt 2,14). Takový charakter v nás dozrává, když si osvojujeme smýšlení Ducha svatého (srov. Ř 8,5-7; Ř 12,1-2). Pán Bůh rozhovor svých ctitelů pozorně poslouchal. A naslouchal mu jistě s velkým potěšením. Jména účastníků debaty Pán Bůh dokonce nechal zaznamenat do pamětní knihy. Na jiných místech mluví Bible o knize života, v níž jsou zapsána jména těch, kdo mají život věčný (viz F 4,3; Zj 3,5; Zj 13,8; Zj 17,8; Zj 20,12.15; Zj 21,27). Ten má každý, kdo opravdu věří v Ježíše Krista (srov. J 3,16). Zaznamenaná jsou i všechna naše slova. Na posledním soudu poslouží jako důkaz naší víry či nevíry. Jak řekl Ježíš: „ *Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.* “ (Mt 12, 36-37 ČEP)

V současné době není vždy jasně vidět, kdo je opravdovým Božím služebníkem a kdo nikoliv (srov. 1Tm 5,24-25). Bohu je to samozřejmě dávno jasné, my lidé to však nevidíme. Působíme na sebe navzájem různými dojmy; také tím, co říkáme a jak se při tom tváříme. Bůh však vidí do lidských srdcí. Navíc má k dispozici „ odposlechy “ všech rozhovorů, které kdy proběhly. Na posledním soudu jich bude použito jako důkazního materiálu. Na posledním soudu se s konečnou platností ukáže, kdo byl kdo - kdo byl spravedlivý a kdo bezbožný. Jaká je tedy v současnosti duchovní atmosféra našich rozhovorů? Krásné je, že pro Kristovu prolitou krev nám Bůh může odpustit i naše silná slova proti němu (srov. Mk 3,28; 1J 1,9).